

FERRAN BELDA, DIRECTOR DE 'LEVANTE-EL MERCANTIL VALENCIANO'

Per: JORDI SEBASTIÀ / Fotos: RAFA GIL

"Las Provincias' és el gran beneficiat de l'etapa socialista"

El diari 'Levante-El Mercantil Valencià' ha publicat uns informes que demostren que el govern de Zaplana beneficia els diaris 'Las Provincias' i 'Abc' amb la publicitat institucional. Segons el seu director, Ferran Belda, la situació, tot i ser més greu, no és nova.

Durant l'última setmana, el diari que vostè dirigeix ha publicat informacions on acusa la presidència de la Generalitat valenciana de discriminar-los i de beneficiar Las Provincias i l'Abc amb la distribució de la publicitat institucional. Quin és el sentit d'aquesta guerra, volen més publicitat?

—Nosaltres defensem el dret dels nostres lectors a rebre la informació oficial que conté la publicitat institucional i que se'ns està escamotejant de manera molt manifesta. Els números són incontestables i els hem publicat perquè hi ha hagut un accentuament del boicot a partir de les darreres eleccions generals, però que ja venia d'abans. Si abans estava una mica atenuat era perquè l'ordre que tenia el Partit Popular era de no provocar conflictes abans de les eleccions generals però, en passar, es llevaren ràpidament la màscara i començaren a discriminar-nos de manera evident.

Aquesta actitud té un precedent en el que passava en els darrers quatre anys amb l'Ajuntament de València. Nosaltres hem publicat només les xifres del 1996 però si haguérem publicat les del 1995, les de l'Ajuntament de València haurien estat altament vergonyoses. L'exercici del 95 es tanca amb un relació d'u a deu en contra nostra. I això és una privació d'informació contra els lectors d'un diari que és el de

major difusió els diumenges, el segon diari a molt escassa distància del primer en la mitjana diària de vendes i el primer quant a nombre de lectors de la Comunitat Valenciana.

—Ha parlat d'un boicot, pot demostrar-lo?

—L'ordre és manifesta i això ho hem publicat. Quan Zaplana pren possessió del seu càrrec reorganitza l'àrea de presidència de manera que tot el control de la distribució de la publicitat que fins aleshores decidia independentment cada organisme de la Generalitat passa a dependre directament de la Direcció General de Mitjans de Comunicació. Des d'aquell moment, el que se li encarrega a la senyoreta Veà Reig, la nova directora, és que realitze una tasca de control dels mitjans a través de la publicitat. Comença així una forta pressió a la independència i a la pluralitat, a través dels anuncis oficials. Ara rebem un 75% menys del que rebíem a les acaballes del 95 i estem a una distància vergonyosa dels nostres competidors. No és lògic que rebem la tercera part de

"S'arriba a situacions grotesques: la senyoreta Reig va donar l'ordre de posar en l'Abc d'Alacant un anunci sobre canvis del funcionament d'alguns serveis amb motiu de les festes de falles."

publicitat del que rep un diari que ven 5.000 exemplars (es refereix a l'Abc). Les ordres existeixen i ens les ha comentades tothom. S'arriba a situacions grotesques: la senyoreta Reig va donar l'ordre de posar en l'Abc d'Alacant un anunci que feia referències a canvis del funcionament d'alguns

RAFA GIL

serveis oficials amb motiu de les festes de falles. Això és molt fort, però ja ve de temps. Ho sap tothom i jo he de dir que la gran majoria dels consellers estan horroritzats. És un problema que està concentrat estrictament en l'entorn més directe del president de la Generalitat.

—*Abans d'entrar en aquesta guerra han fet algun intent de negociació?*

—Nosaltres no hem parat de fer-li arribar als interlocutors, que arribaven per les vies més insospitades, la nostra voluntat de parlar, però mai no hi ha hagut cap intent per part del president de la Generalitat de parlar amb mi; sempre he rebut missatges mitjançant tercers i quarts i cinquens. Els circumloquis i els subterfugis demostren que no tenia cap interès a solucionar el problema. Estic convençut que a ell li interessava això. Si haguera volgut parlar amb mi només havia de trucar, i si volia parlar amb l'editor, doncs el mateix; i l'hauríem atès, naturalment, perquè és el president de la Generalitat.

—*Segons Las Provincias, l'única discriminació és la que van patir ells durant l'època de govern socialista de la Generalitat.*

—Nosaltres hem demostrat que, al marge de la publicitat, *Las Provincias* ha estat el gran beneficiari de l'etapa socialista. No he tingut accés a informació sobre la publicitat perquè el partit socialista me l'ha escamotejada i no me l'ha volgut donar mai. Però sí que hem tingut accés a altres documents que constaten que la impremta de *Las Provincias* és l'oficial del règim. Entre 1983 i 1986, només la Conselleria de Cultura va imprimir llibres per valor de 200 milions de pessetes en Federico Doménech, SA, la impremta de *Las Provincias*. A partir d'aquest moment que és quan s'informatitza la comptabilitat de la Generalitat, hem pogut trobar 458 milions de pessetes més en treballs d'impremta. Tot això sense comptabilitzar organismes públics, empreses autonòmiques i societats anònimes depenents de la Generalitat que produïen una quantitat immensa de material gràfic que en bona part anava a parar a la impremta de *Las Provincias*.

En altres àmbits ens falta informació concreta, però sabem que les Corts valencianes, que tenien paralizada una màquina que costà 50 milions de pessetes i podia fer el *Diari de Sessions* i el *Diari Oficial* sense recórrer a tercers, desviaven treballs cap a la impremta de *Las Provincias*. Quan denunciàrem els delers de grandesa de l'anterior president, el socialista Garcia Miralles, ells no van dir ni pruna, ni tampoc sobre el creixement de la delirant ciutat parlamentària. Tampoc no tenim dades de quants ajuntaments els porten el butlletí municipal però sí que

sabem que l'Ajuntament de Paiporta, amb govern socialista, gaudia d'un marge de confiança amb *Las Provincias* amplíssim. Nosaltres ens queixàvem en l'època socialista i ens queixem ara; si ells no van protestar en el seu moment, si no van defensar els interessos de la seua empresa i dels seus lectors és que no són bons editors de premsa. Hi ha hagut un tracte de favor tan immens que el que haurien de fer és callar.

—*Abans ha dit que la discriminació de la publicitat institucional l'exerceix només la presidència. Com es comporten les altres institucions controlades pel PP?*

—De manera normal. Amb l'Ajuntament de València, per exemple, el tracte privilegiat que té la nostra competència no es tradueix en un gran perjudici per a nosaltres i sobretot per als nostres lectors, que és el que interessa. La mateixa Diputació de València des que hi va accedir Manuel Tarancón,

i amb ell vaig tenir una conversa sobre aquests temes, també té un tracte normal. Ens entra poca publicitat, menys de la que ens correspon, però manté una neutralitat acceptable i no ens sotmet a cap mena de pressió intolerable. No ens podem queixar. Això li pot donar una idea al lector de qui aplica la llei Helms-Burton.

—*Comente'm això que el Levante es llig més que Las Provincias encara que en venga menys exemplars, no ho he entès mai.*

—Això ho diuen els informes de l'Estudi General de Mitjans. El diari *Levante* té una major audiència que *Las Provincias* per una raó òbvia: és el diari de bars, casinos, societats de caçadors, etc. En tots els pobles, el diari que està damunt la taula és el *Levante* i això és el que fa que siga més llegit.

—*Em fa la impressió que el Levante no podria viure sense Las*

"Entre 1983 i 1986, només la Conselleria de Cultura ja va imprimir llibres per valor de dos-cents milions de pessetes en Federico Doménech, SA, la impremta de 'Las Provincias'."

Provincias.

—Nosaltres no vivim de *Las Provincias*.

—*Però aquesta dicotomia, no els afavoreix? no els resulta còmoda?*

—No ho acabe d'entendre.

—*Vull dir que, a més que impedeix la competència d'un tercer diari, els aporta lectors que llegeixen Levante per no llegir Las Provincias.*

—No hi estic d'acord. L'última enquesta sobre el grau de satisfacció dels seus lectors és antiga però donava un percentatge superior al de *Las Provincias* i al d'*El País*, que també estava analitzat. Donava un índex d'un 75% de lectors molt satisfets. No puc admetre aquest punt de vista.

—*Quina creu que és la missió de Sánchez Carrascosa, marit de la directora de Las Provincias, en la direcció de la Televisió Valenciana?*

—Després de la mala experiència que va representar

des del punt de vista de la Presidència de la Generalitat el pas del duo Tamarit-Bayona, Carrasosa ha de dirigir la televisió a allò que, en principi, més li pot interessar al president de la Generalitat: que Canal 9 exercisca d'òrgan d'informació oficial. Això produeix una televisió massa dependent del poder, al meu entendre, i en això no difereix massa del model del PSOE. Fan una televisió tan comercial com la que podria haver fet Amadeu Fabregat, amb una excepció.

—Quina?

—Pense que no miren molt bé la pesseta. La baixada d'audiència ha trastornat la direcció, que no coneix el mitjà i que pensa que amb diners es poden comprar torrons i això en televisió no és sempre cert. Recorde el concurs *Super rescat*, que va muntar Amadeu Fabregat i va ser un autèntic fracàs. El que cal saber són els gustos de l'audiència i no invertir i invertir. Ara compren el seguiment de l'audiència dels informatius a força de mantenir un concurs lligat, al preu de 100.000 pessetes l'hora. A aquest ritme acabarà l'exercici i, segons els més pessimistes, tindrem un dèficit de 3.000 milions de pessetes, i segons els optimistes de 1.500.

—Parlem del Levante, després de traure una edició a Castelló ja estan a punt per ser un diari d'abast autonòmic?

—La nostra vocació és ser el gran diari de la Comunitat Valenciana. La premsa valenciana té vocació autonòmica però no pot per ella mateixa eliminar unes barreres inapreciables però existents en uns determinats punts de la comunitat.

—Estem parlant d'Alacant?

—Sí, però també del mateix Castelló. Un diari sense un desplegament de 36 pàgines diferents cada dia no hauria tingut l'èxit que té i, a més, és lògic, perquè la proximitat és el principal factor d'interès de la notícia. No podràs competir mai amb el diari local en quantitat d'informació i seràs un diari complementari,

—Li agrada el nom del diari?
 —M'agrada el nom, però sobretot el subtítol. La capçalera és una marca comercial i és molt difícil, per no dir impossible, canviar de marca comercial sense grans costos. La voluntat de l'empresa és evident: el primer que va fer va ser recuperar la capçalera històrica i així reivindicar la història del diari. El fet que tinga dos noms dona llibertat al lector i és molta la gent que ja se'ns acosta parlant d'El Mercantil Valenciano. Això m'agrada.

nistes. Jo crec que hem representat un paper capdavanter en la pacificació dels conflictes lingüístics i si aconseguim disminuir el conflicte deixant que cadascú s'expressi lliurement pense que haurem fet un bon treball.

—Quins són els límits del seu diari a l'hora d'acceptar opinants? Que aparega l'ultra José Luis Roberto dient que es posa orgullosament a les ordres del general Galindo no és un gra massa?

—Nosaltres tenim els límits constitucionals i estatutaris, i els del codi civil i penal. Creiem tant en la llibertat d'expressió que fins i tot deixem expressar-se el senyor Roberto, de la mateixa manera que deixem expressar-se la gent d'ERC, que no ho pot fer en cap altre lloc. Aquest són els nostres límits. Jo puc estar en acord, en desacord o fins i tot tapar-me el nas quan m'arriben determinats articles d'opinió, però no sóc ningú per rebutjar-los.

però això passa a tot arreu. A Catalunya, per exemple, *La Vanguardia* és el primer diari de Barcelona, però en les altres ciutats els més venuts són diaris locals.

—Per què el seu diari té aquesta gran "permissivitat gramatical" amb els opinants que utilitzen el català?

—Nosaltres tenim correctors per a dues llengües: castellà i català; i no en tenim per a la resta. En un moment determinat, un sector de l'anomenat blaverisme s'acostà al diari perquè volia expressar-se. Si els corregíem ens acusarien de censors. I a mi em va tocar el disgust d'haver de dir que ho publicaren tal com volien.

—Però ara Levante és l'únic mitjà que publica en les normes de l'Acadèmia de Cultura Valenciana.

—No publiquem en aquestes normes, respectem que els nostres lectors utilitzen aquestes normes, de la mateixa manera que respectem els barcelonismes. *Levante* no ha creat aquesta situació, la pateix i ens hem acabat convertint en la bèstia negra dels moviments antivalencianistes.

RAFA GIL

